POŠTA JINDEKDE

EMILY J. TAYLOR

Autorka bestselleru
Hotel Magnifique

přeložila Jaroslava Novotná Kočová

POŠTA JINDEKDE

Copyright © 2025 by Emily Taylor Creative LLC

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jaroslava Novotná Kočová, 2026
Cover © Jim Tierney, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7325-1 (pdf)

POŠTA JINDEKDE

EMILY J. TAYLOR

přeložila
Jaroslava Novotná Kočová

KING COOL

Pro Rogue a West

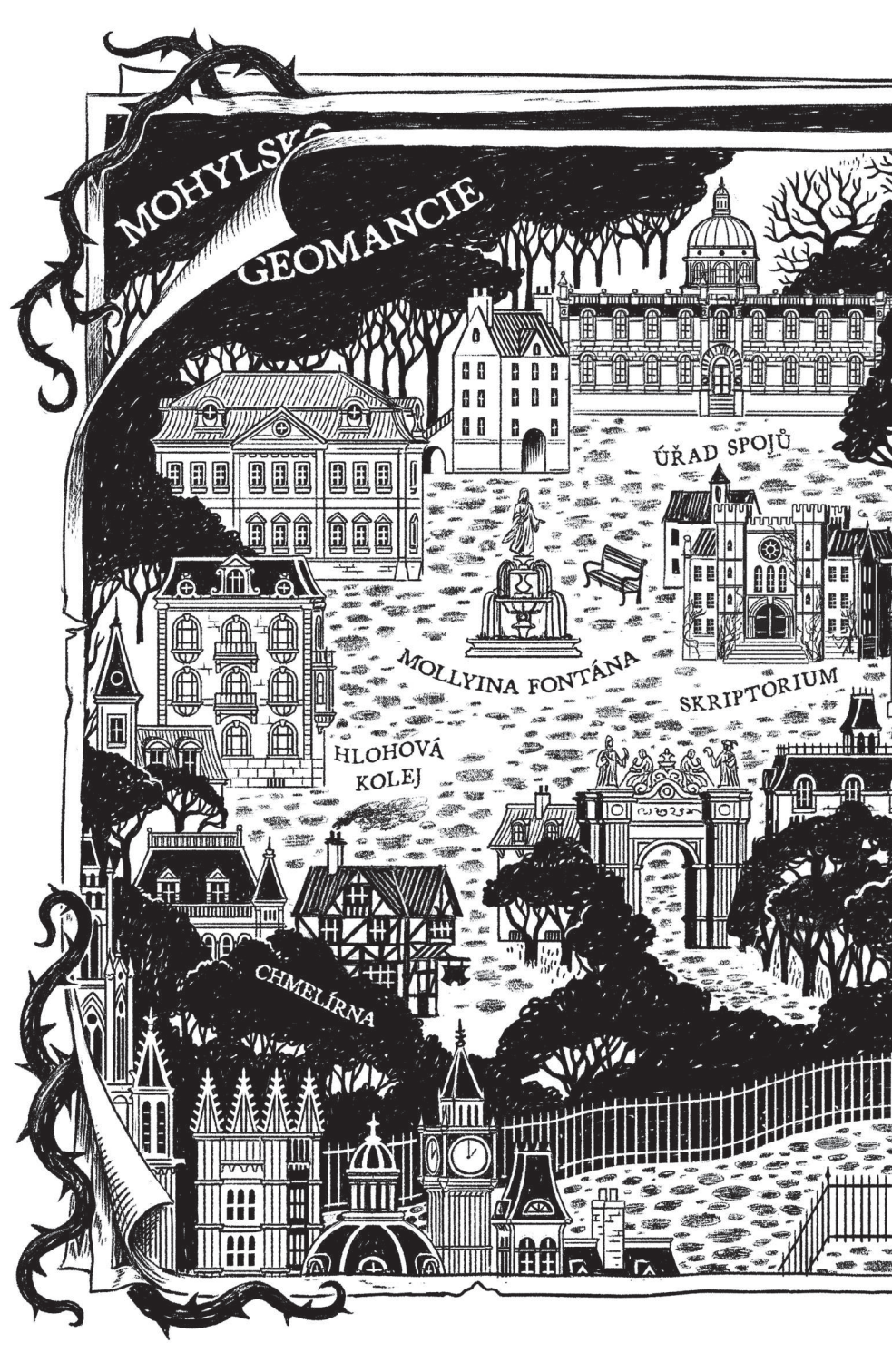
MOHYLSK
GEOMANCIE
ÚŘAD SPOJŮ
MOLLYINA FONTÁNA
SKRIPTORIUM
HLOHOVÁ
KOLEJ
CHMELÍRNA

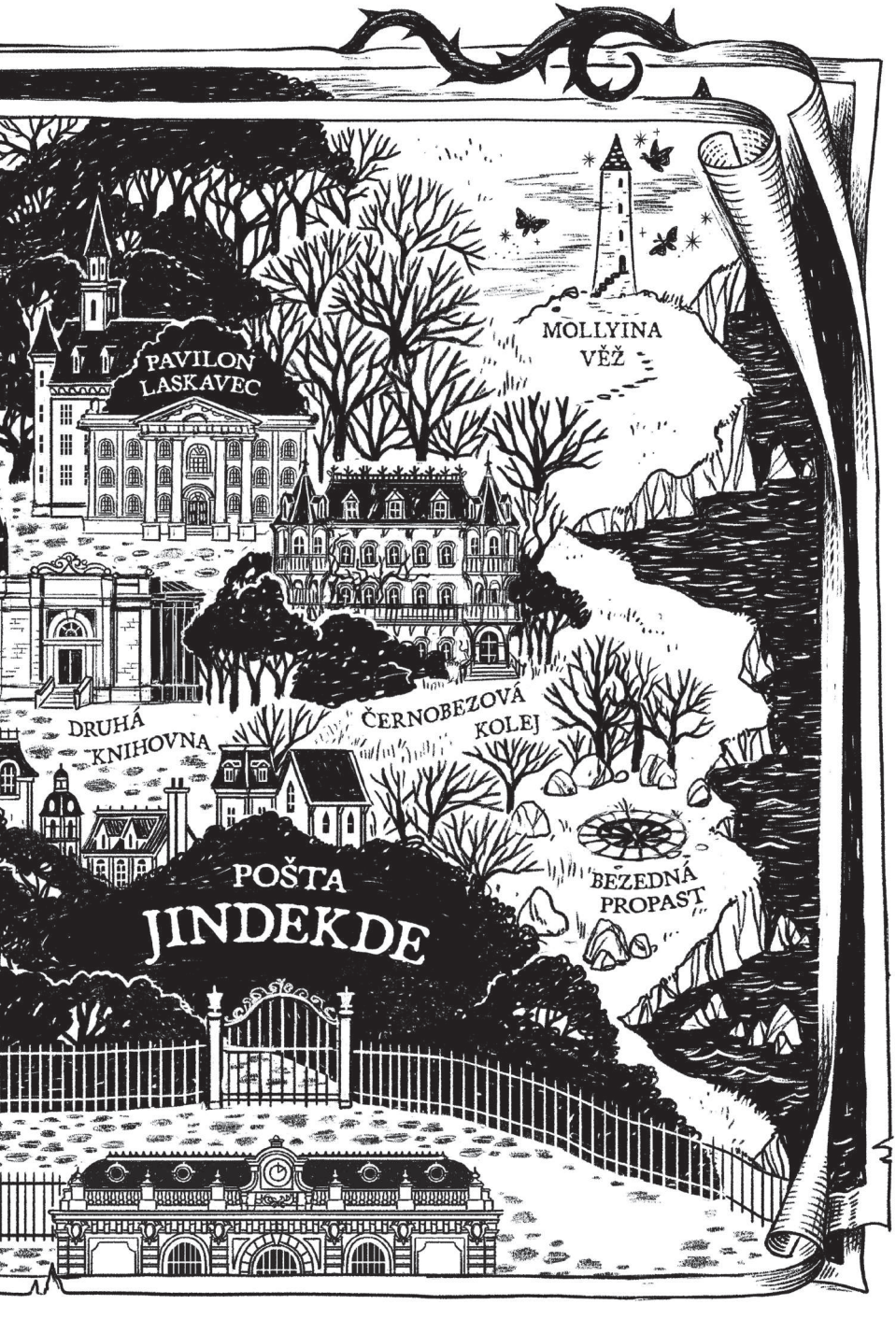
PAVILON LASKAVEC
MOLLYINA VĚŽ
DRUHÁ KNIHOVNA
ČERNOBEZOVÁ KOLEJ
POŠTA
JINDEKDE
BEZEDNÁ PROPAST

1

Ten milostný dopis nosila Maeve pořád u sebe. Znala zpaměti každý tah pera, věděla, že trvá přesně třiadvacet vteřin vytáhnout tenký papír z obálky a přečíst láskyplná slova, která před léty napsala její matka jejímu otci. Bylo to to jediné, co jí po rodičích zbylo.

Dnes ji však v pravé kapse tížil jako závaží.

Zastrčila si zrzavý cop pod límec kabátu a utíkala po deštěm smáčeném dláždění Widdickovy ulice, až doběhla pod kopec kousek od svého bytu.

Podzimní vzduch se jí lepil na jazyk jako mokré listí. Do tváří ji šlehal vítr vanoucí od černočerného oceánu a přímo před ní se rozprostíral Pošmournov, neveliké město s univerzitními budovami z černého kamene a spletí svažitých uliček, rozbíhajících se jako kaňka. Město Pošmournov v Geomancii.

Byl to tak ošklivý svět.

Maeve v duchu viděla, jak se s ním prolínají dva další známé světy, Naopakie a Mohylsko, jako průhledné fólie, do nichž se balí psací brky. S přimhouřenýma očima to mohlo vypadat, jako že jsou všechny tři světy stejné, ale srovnávat je bylo jako hledat podobnost mezi čerstvým jablkem a hroudou uhlí.

Bohužel, Maeve žila zakopaná v hroudě uhlí.

Vytáhla milostný dopis a spolu s ním i jízdenku na vlak, kterou si koupila teprve včera. Šetřila na ni věčnost. Ta jízdenka ji měla

přesně za týden přenést na jižní pobřeží Geomancie. Za pouhých sedm dní zamává tomuhle uplakanému městu na rozloučenou. Nadobro.

Po rtech jí přelétl úsměv. Zastrčila převzácnou jízdenku zpátky do kapsy a prstem v rukavici přejela přes potrhaný růžek obálky.

Tak moc si přála, aby měla na matku alespoň jednu vzpomínku, ale bohužel Ífa Abenthyová zemřela po vleklé nemoci, když byla Maeve ještě miminko. Její otec, to byl docela jiný příběh.

Dopis našla v jeho věcech týden předtím, než navždy zmizel z jejího života. Nechtěla ho tehdy pustit ze dveří, držela se jako klíště jeho svěšených útlých ramen a přinutila ho, aby ji dvakrát objal. Krátce nato se dozvěděla, že je zvrácený vrah.

Bylo jí pouhých jedenáct let. Od té doby uplynula řada let. Teď jí bylo osmnáct a žila s tím vědomím už vážně dlouho.

Sevřela obálku v prstech a napnula ji, až se málem roztrhla. Milostný dopis sice napsala její matka, ale patřil *jemu*.

„To neuhodneš, otče! Nakonec jsem dokázala našetřit na jízdenku na vlak. Za týden odjedu z tvého milovaného města. A pak, doufám, na tebe už nikdy nepomyslím."

Šedou oblohu prořízl blesk, jako by se jí otec vysmíval. Byl dávno na onom světě, Maeve však skoro věřila, že jeho zlomyslný duch tu stejně přebývá. A straší ji na každém kroku.

Roztřesenou rukou strčila dopis zpátky do kapsy, k vlakové jízdence. Aby nebyl vidět.

Jakkoli si přála chovat v lásce, co její matka napsala, nenáviděla ten dopis. Netroufala si však zbavit se ho. Jako by ji pálil v kapse, neustálá připomínka toho, že má být opatrná a nikdy nemá používat své skutečné jméno. Nikdy ho nesmí vyslovit. Kdyby někdo přišel na to, kdo je, zavolal by na komisařství. Pokud by ji ovšem dřív nedostihla pomsta potomků obětí jejího otce.

Maeve se přidušeně nadechla, plíce sevřené tíhou jeho zločinů – a hanbou, že musí žít ve světě, který on zneuctil.

Alespoň že za týden odjíždí. Možná bude nakonec těžké utéct před vlastní krví, ale Maeve se o to rozhodně pokusí.

Oblohu prořízl další blesk a po něm se rozpršelo. Přitáhla si šálu ke krku. Do kalamářství V Herynku, tichého a podivného obchůdku na jižní výspě Pošmournova, to byla dlouhá cesta. Maeve s uslzenýma očima konečně vstoupila do dveří. Uvnitř bylo teplo a vonělo to tam lampově černým inkoustem, pijáky, pečetním voskem a rozpouštědly: zkrátka, všemožnými psacími potřebami.

„To jsi ty, Islo?" ozval se zezadu pan Krásnohlídek.

Maeve chvilku trvalo, než odpověděla; pořád si ještě nezvykla na své nejnovější falešné jméno. „Ano, jsem tady! Promočená na kost."

Na hrubě ohoblovaných prknech podlahy zaťukala jeho hůl a pak se vynořil v krámě. Pihovaté hnědé tváře mu brázdily hluboké rýhy, jak se mračil. „Jdeš zase strašně pozdě."

Nepřekvapilo by ji, kdyby její zaměstnavatel měl místo srdce tikající kapesní hodinky. „Jen o dvanáct minut."

„Pozdě je pozdě. Už jsem myslel, že tě budu muset honit po všech čertech a za trest ti dát krmit Zhoubu."

Stará vrtošivá kobyla toho jména vypadala asi stejně přívětivě jako její pán. Maeve se Zhoubě vyhýbala. Vyhýbala se všem koním.

Sundala si rukavice a zahlédla svůj odraz v zrcadle. Zamračila se. Mokrý kabát se jí lepil na prsa – dmoucí se tolik, že zčernalé mosazné knoflíky téměř nikdy nezůstaly v knoflíkových dírkách. Byla jí ale příliš zima, než aby si ho svlékla. Mateřské znaménko nad pravým koutkem bilo do očí jako černá tečka na vybledlé mapě. Štípla se do tváří, aby alespoň trochu méně připomínala blanšírovanou cibuli.

Obešla pult a zastavila se před zamykací vitrínou na cenné zboží. Ještě včera byla prázdná.

„Přišly pozdě večer," ukázal pan Krásnohlídek na tři psací brky pro leváky vystavené uvnitř. Chmýří se jim krásně lesklo a opalizovalo do indigova a fialova.

Brky byly vyrobené z per z pravého křídla uvolněných při přepeřování, právě díky čemuž byly neskutečně drahé. Většina obchodníků s peřím schovávala pera z pravých křídel na jiné účely než na výrobu psacích brků pro leváky. To málo, co se dostalo na trh, obvykle skoupila univerzita, takže na Herynek už se nedostalo.

Maeve si prstem přejela puchýře na levém palci. Kéž by pera nebyla tak drahá jako jízdenky na vlak.

Odtrhla oči od vitríny a vytáhla svůj oblíbený perořízek. Měl sice trochu zrezivělou čepel, ale práce s ním šla rychleji než s jinými. Zkusila ostří bříškem prstu. V tu ránu se vykulila kapička krve. Maeve ji slízla.

„Takže?“ houkl pan Krásnohlídek asi půl minuty nato. „Proč jsi přišla pozdě?“

Otrava jeden. „Zapomněla jsem si doma klobouk a musela jsem se pro něj vrátit,“ zalhala Maeve, lovíc v krabici shozených labutích per.

„Vracet se pro klobouk?“ ucedil pan Krásnohlídek s nesouhlasným zamručením. Posunul si čtecí brýle na čelo. „To mi nepřipadá zase tak důležité, ale asi nechápu, jak je pro ženu důležitá móda.“ Stočil pohled ke staré zažloutlé fotografii půvabné mladé ženy s tvářemi kolorovanými narůžovo, která visela za pultem. „Moje Una zbožňovala nakupování klobouků. Nikdy jsem tomu nerozuměl,“ poznamenal a otřel si slzy.

Maeve se ošila, rozpačitá z pohledu na plačícího muže.

Práci v kalamářství našla přes inzerát, který objevila před osmi měsíci na vývěsce. Pan Krásnohlídek týdny sháněl příručího; vinou jeho chování asi všichni uchazeči v hrůze utekli. Bylo to dokonalé zaměstnání, dokud se jí srdcervoucím tónem nesvěřil, že Una zemřela.

Před osamělými lidmi se Maeve měla na pozoru, protože vždycky vytušili její vlastní osamělost a vyložili si to jako pobídku. Také málem odešla, ale nabídl jí práci a ona potřebovala peníze víc, než si troufala přiznat.

„Byla v Naopakii ten den, kdy došlo k její zkáze. Jela si tam koupit nový klobouk," dodal tiše a zíral na portrét.

Maeve sebou při zmínce o Naopakii – jednom ze tří známých světů – trhla a upustila perořízek. Rychle ho zase zvedla.

Nikdy jí neřekl, jak Una zemřela.

Pan Krásnohlídek si její reakce nejspíš nevšiml. Očima se dál vpíjel do manželčiny tváře. „Una dávala přednost naopakijským obchodníkům s galanterním zbožím, měli větší výběr barevných stuh… To odpoledne měla smluvenou schůzku s jedním z nich, pouhé dvě ulice od Kolomazného nádraží. Vždycky jsem si říkal, jestli se snažila odtamtud utéct a vrátit se do Geomancie, a zkrátka to jen nestihla…"

Kolomazné nádraží nebylo žádné vlakové nádraží. Kdysi tam bývaly dvoje velké Psané dveře – dveře, jimiž lidé přecházeli z jednoho ze tří známých světů do druhého, tam a zase zpátky. Tehdy člověk mohl po přednášce na univerzitě v mohylském Pošmournově zajít na večeři do Pošmournova naopakijského a pak pro změnu posedět v hospůdce v Pošmournově tady v Geomancii, to vše za jediný večer. Až do onoho strašlivého odpoledne před sedmi roky.

„To mě mrzí," vypravila ze sebe Maeve se sevřeným hrdlem.

I ona byla to odpoledne v Naopakii, a kdykoli si na to vzpomněla, spolehlivě se jí vrátila hrůza, kterou tehdy prožívala – lidé, křičící a snažící se utéct. Maeve patřila k těm šťastným – byla tak blízko Kolomazného nádraží, že stačila vběhnout dovnitř a přenést se do Geomancie dřív, než bylo pozdě.

Chviličku po jejím úniku do Geomancie se Psané dveře mezi dvěma světy vzňaly a shořely na popel a jejich magie vyhasla. Vzápětí oheň přeskočil i na druhé Psané dveře, ty, které spojovaly Mohylsko s Geomancií, a i ony shořely a odřízly tisíce lidí na druhé straně. Než se rozplynul dým, bylo každému jasné, že Naopakie byla zničena a všichni v ní navždy ztraceni. Konec zvonec. Mohylsko a Geomancie se sice zachránily, ale oboje Psané dveře shořely

a cestování mezi světy rázem skončilo a nechalo každého tam, kde právě byl. Maeve uvízla dočista sama v bohem zapomenuté Geomancii.

Po zničení Naopakie pověřila Sněmovna ministrů odborníky, aby se pokusili opravit alespoň Psané dveře spojující Geomancii s Mohylskem. Účelem bylo pomoci těm, kteří uvázli na druhé straně, vrátit se domů, jenže to k ničemu nevedlo. Jediní lidé, kteří teď mohli cestovat mezi Geomancií a Mohylskem, byli kurýři zběhlí v magickém umění skriptomancie, kteří doručovali dopisy zoufalým trosečníkům toužebně očekávajícím zprávy od milovaných blízkých.

Maeve v žádný takový dopis nikdy nedoufala. Všichni, koho měla ráda, zůstali v Naopakii.

V očích ji zaštípaly slzy a hrozilo, že ji vzpomínky na to odpoledne zcela pohltí. Jelikož pan Krásnohlídek ne a ne přestat plakat, ruply Maeve nervy. Odtrhla kus balicího papíru, ve kterém byl zabalený psací brk, zmuchlala ho a hodila ho po něm. Pak se obrátila čelem ke zdi.

Dýchej, napomenula sama sebe.

Pan Krásnohlídek už o Naopakii znovu nemluvil. Naštěstí. Otřel si tváře, přešel k pracovnímu stolu, na kterém si rozložil dnešní výtisk *Heraldu*, a poskytl Maeve stručný přehled zpráv, včetně vlastního pesimistického komentáře.

V Profesorových řádcích pokládají novou dlažbu – *to se mělo udělat už před dvěma roky!* Geomancijská univerzita najala nový profesorský sbor – *samí snobi, co mají větší peněženku než mozek*. Na Starém městě vyhořel hostinec, ale nikomu se nic nestalo – *zázrak vzhledem k tomu, že to byla barabizna na spadnutí*. A tak dále a tak dále…

„I když, jednu zajímavou věc tu přece jen píšou; týká se Pošty Jindekde," navázal.

Maeve zvedla oči. Noviny zůstaly otevřené na poslední straně, kde každý týden otiskovali *Zpravodaj poštmistra Boreše*.

„No podívej se na to. Starý Boreš oznamuje, že konečně rozesílají zpožděné dopisy z doby po požáru Psaných dveří. Sestra mi tehdy před lety psala z Mohylska snad dvacetkrát. Nebude to něco, si to teď přečíst?“

„Nepochybně.“ Maeve věděla, že přinejmenším jí ani jeden z těch starých dopisů nepřijde.

„To je dobře, že pošta konečně dala do pořádku tu svou katastrofální infrastrukturu. Bůhsámví jakou práci Borešovi dalo najít dost kurýrů, které by mohl vyučit skriptomancii. Slyšel jsem, že tu magii ovládne jen jeden ze sta.“

Ve skutečnosti to byl jeden ze tří set, ale neopravovala ho. Při řečech o skriptomancii se jí zpotily dlaně.

Otočil stránku. „Jednou bych rád viděl, jak ta skriptomancie vlastně funguje.“

„To byste asi koukal,“ odtušila v naději, že o tom pan Krásnohlídek přestane mluvit. Už teď v duchu viděla otce s brkem v ruce.

Skriptomancie je umění začarovat jakýkoli ručně psaný text, počínaje rukopisem románu po seznam věcí na nákup, říkával jí otec a vždycky na ni při tom mrkl. Byl zběhlý skriptomant a sliboval jí, že ji tomu umění „už brzy“ naučí. Kdovíjak to myslel. Dal jí za úkol psát deníky s tím, že aby člověk mohl praktikovat skriptomancii, musí důkladně porozumět lingvistice a grafologii. Visela mu na rtech, protože ho milovala víc než kohokoli na světě. To se ale změnilo.

Maeve zahnala myšlenky na otce a pustila se do seřezávání per. Po chvíli zavládlo v dílně zvláštní ticho. Pan Krásnohlídek už ani nepípl. To se mu nepodobalo. V obavě, že se něco děje, se na něho obrátila. Díval se na ni a podivně se mračil.

„Co jsem provedla tentokrát?“ Přece ani brk nezlomila, ani inkoust nerozlila. Pult v přední části obchodu byl úhledně srovnaný, bez poskvrnky.

„Za týden odjíždíš.“

„Ano, já vím. Mluvili jsme o tom včera."

Obličej se mu zachmuřil. „Neseženu za tebe náhradu a to se mi nelíbí."

„Ale jistěže seženete. Najdete si nějakého urostlého hocha, který se bude pořád usmívat a zvládne vyjmenovat víc činidel na pergamen než já."

„Tak schopný jako ty jen tak někdo nebude."

„Nesmysl." Sice psala úhledným písmem, to ano, a uměla věci výjimečně dobře uspořádat, ale nedokázala získat jediného zákazníka. Zkoušela je přemlouvat, jenže to dělala hrozně neobratně.

„Máš sice prchlivou povahu, přesto netušíš, jaký jsem v tobě našel poklad."

Poklad? Maeve pohlédla k jeho pracovnímu stolu, aby se ujistila, jestli se něčeho nenačichal, ale všechna rozpouštědla byla zazátkovaná.

Nazval ji pokladem, ve skutečnosti však byla spíš přívažek. O to se postaral odkaz jejího otce.

Sjela očima k modrým žilám na vnitřní straně zápěstí. Často přemýšlela, má-li vražedné sklony v krvi, zdali v ní dřímá zlo. I kdyby nedřímalo, pořád znamenala pro pana Krásnohlídka hrozbu. Zločiny jejího otce byly tak hanebné, že každý v Geomancii měl důvod ho nenávidět. Kdyby kdokoli odhalil její pravou totožnost, pověst kalamářství V Herynku by to nevratně poškodilo a nikdo by tu už nikdy nenakupoval. Pan Krásnohlídek by o obchod přišel, přišel by i o byt v patře nad ním a dost možná i o boty a kalhoty – a byla by to její vina, protože měla odejít už dávno. Posledních osm měsíců se opravdu příliš vleklo.

Otevřely se vstupní dveře a dovnitř vrazila manželka hokynáře, paní Findlayová, s teplým bochníkem chleba pro pana Krásnohlídka. Schovávala ho pod doma šitým kabátem. Setřela si z růžového nosu kapky deště a zabodla zvědavý pohled do

Maeve. „Ale, Islo. Viděla jsem tě přes výlohu, jak běžíš. Pozdě, že ano? Stalo se něco?“

Polovina zdejší čtvrti byla trochu moc zvědavá.

Maeve zvedla perořízek. „Podívejte se, jak je tupý! Musím si ho jít dozadu nabrousit.“

Pan Krásnohlídek se přesně v šest odebral do bytu v patře a nechal Maeve, ať v sedm zavře krám. V půl sedmé výlohy skropil déšť. Maeve pochybovala, že se nějaký zákazník odváží v bouřce pro lahvičku inkoustu, ale bylo jí řečeno, ať zůstane, a ona svou poslední týdenní výplatu potřebovala.

Vyklouzla z bot, svezla se na pokaňkanou židli stojící za pultem a otevřela svůj nejnovější deník, až jeho hřbet příjemně zapraskal.

Spokojeně vydechla nosem.

Ať už ke skriptomancii chovala jakkoli smíšené pocity, deníky si nikdy psát nepřestala. Zprvu si do nich jen zaznamenávala černé myšlenky na otce, kvůli kterým v noci nemohla spát. Nakonec si na to ale tolik zvykla, že by jí konejšivá hebkost pergamenu pod prsty chyběla. Teď to byla jediná součást její minulosti, s níž se nechtěla rozloučit. Její život jí často připomínal rozbouřené moře, jehož vlnami je zmítaná, psaní však bylo jako pevná půda pod nohama. Příležitost se nadechnout.

Panu Krásnohlídkovi připadalo zvláštní, že toho Maeve tolik vyjádří perem a inkoustem, zvlášť když toho moc nenamluvila. Na stránkách deníku jí však slova rychle přibývala, příval úhledných, pečlivě vpisovaných písmenek.

Maeve smočila brk v kalamáři s černým inkoustem a svěřila stránkám, jaké naděje si dělá ve spojitosti s cestou na jih, včetně zevrubného popisu své budoucí zahrádky plné trvalek – vtisknuté do svahu a tolik podobné tetině zahrádce v Naopakii, kde byla každá kytička pečlivě vybraná tak, aby přilákala včelky

a motýly. Maeve, přikovaná brkem k pergamenu, byla jako očarovaná a okolní svět pro ni přestal existovat.

Zahřmělo a ona zamrkala. Obloha potemněla a proměnila se v moře černého inkoustu. Čas jít. Maeve zamkla obchod a vydala se na dlouhou cestu ke svému bytu.

Mraky zakryly měsíc. Žlutý svit plynových lamp lemujících hlavní třídu Herynku osvětloval ulice jen chabě. Maeve si zvedla límec, aby jí nefoukal za krk ostrý vítr od moře.

„Hej, ty tam!“ zavolal někdo.

Maeve se ohlédla a spatřila za sebou vytáhlou siluetu rámovanou světlem lamp. Muž tisknoucí si k hrudi sedlovou brašnu. Šedý plnovous mu vlál ve větru a černý plášť se kolem něho vznášel jako netopýr, zkrátka ztělesněná bouře.

Neměla kam utéct – byli na ulici sami.

Muž vykročil směrem k ní a Maeve začala couvat, jenže se jí zaklínil podpatek mezi dlažební kostky. Sbírala odvahu, čekajíc, kdy na ni muž vytáhne nůž.

Místo toho jen zvedl obálku.

Maeve překvapeně vyvalila oči. „Vy jste kurýr Jindekde.“

„Ano, jsem,“ přisvědčil hlasem téměř zanikajícím ve větru. „Tohle tu mám pro vás. Je to jeden z dopisů nalezených po požáru Dveří. Nesu ho se sedmiletým zpožděním, ale snad pro vás i teď bude mít nějaký význam.“

Obálka byla stará, na okrajích potrhaná a nenadepsaná.

Ale to přece nemůže být pro ni. „Jste si jistý, že jste našel správného adresáta?“

Zamručel a vrazil jí dopis do ruky. Pokusila se mu ho vrátit, ale on jen zakroutil hlavou. „Jak jsem říkal, je to pro *vás*.“

Maeve nevěřícně přikývla. Každý věděl, že kurýři Jindekde nikdy nedoručí dopis nesprávnému člověku. Tak to zkrátka chodilo. Přesto i bez ohledu na tuhle skutečnost se zdálo nemožné, že je dopis pro ni; myslela, že všichni, kteří ji znali, zemřeli v Naopakii. Tahle obálka ale znamenala, že se možná mýlí.

Při tom pomyšlení se zarazila. Všechny dopisy odeslané po požáru Psaných dveří pocházely od ztracených členů rodiny, kteří se snažili dopátrat jeden druhého.

Do očí jí vhrkly slzy a zalila ji vlna matoucích pocitů: překvapení, bolest a potom palčivá touha, která ji zastihla zcela nepřipravenou. Projela jí kolem hrudní kosti a zabodla se přímo do srdce.

Na chlopni obálky se vyjímala pečeť z černého vosku s vyraženým holubem, který měl korálkovitá očka a ve spárech držel psací brk: znak Pošty Jindekde.

„Dobrou noc, slečno," houkl kurýr a vklouzl do noci.

Maeve nechtěla ztratit už ani vteřinu, proto rozlomila pečeť. Praskla holubovi přímo pod krkem. Rychle vytáhla dopis.

Drahá Maeve,
jsem přítel Tvého otce z dětství. V oněch posledních dnech mě navštívil v Geomancii a svěřil mi tajemství, které všechno mění. Čekej na mě prvního dne v měsíci u ústí Strniskové uličky. Tvůj otec byl nevinný a Ty si zasloužíš znát pravdu.

Starý přítel

2

Druhý den ráno se Maeve loudala po pěšině vinoucí se po útesech, hlavu jako střep. V kapse měla zastrčené dva dopisy. Na jednom z nich bylo naškrábané její skutečné jméno.

Kurýři dovedli s pomocí skriptomancie doručit dopis jen podle křestního jména. To, že tajemné umění použil někdo na ni, však působilo znepokojivě. Ten kurýr ji našel. Až v Herynku. V noci zůstala dlouho vzhůru, jak o tom musela přemýšlet, neschopná odtrhnout od dopisu oči.

Skutečně byl sedm let starý, napsaný a datovaný šest měsíců po požáru Psaných dveří – týden po jejích dvanáctých narozeninách. Strnisková ulička byla zastřešená a vedla kousek od Profesorových řádků – tři ulice na východ od sirotčince Svatých ztracených, kde před všemi těmi roky žila. Pouhé tři ulice! Tím pádem se tehdy mohla s pisatelem dopisu setkat velmi snadno. Pravděpodobně na ni hodiny čekal, a ona nepřišla. Proklatá smůla, že ten dopis dostala až teď!

Tvůj otec byl nevinný.

Ta slova působila neuvěřitelně.

Maeve se nadechla řízného přímořského vzduchu a pokusila se vydolovat nějakou hezkou vzpomínku na otce – takovou, při které by se jí nechtělo zvracet. Bylo to těžké.

Zprvu se z mlhy paměti vynořila jeho laskavá tvář: nepoddajné kaštanové vlasy, které nešly učesat, kůže barvy pšenice nasáklá

pachem bylin používaných při výrobě písařských pigmentů. Měl stejné oříškově hnědé oči jako ona a mozolnaté prsty, vždy potřísněné od inkoustu, jak celé hodiny psal.

Právě při psaní ho pozorovala ten poslední večer, kdy byli spolu, přitulená k němu z boku jako kotě. V půlce věty najednou přestal psát, vyhrnul si rukáv u košile a odkryl odstavec něčeho, co vypadalo jako tahák načmáraný na předloktí. Maeve přejela prstem po jednom slově a prostrčila ukazováček dírou, kterou mu do rukávu kousek od loktu prokousal mol. „Máš děravou košili," řekla.

Prateta Agáta na druhé straně místnosti si znechuceně odfrkla. „Vidíš? Tvoje vlastní dcera vidí, jak jsme zchudli." Agáta se postavila vedle Maeve a sepjala ruce, klouby prstů vystouplé a obří. „Jonathane, vždyť bys mohl dělat inspektora a přijít si na dvakrát tolik, než ti platí teď. Stačilo by jen, aby ses ozval. Pak bys měl na nové košile i na lepší školu pro Maeve."

„Ozval jsem se, Agáto," opáčil otec mírně. „Minulý týden mi nabídli povýšení, ale já se rozhodl odmítnout."

Agáta o krok ustoupila. „Cože jsi udělal? Kdyby to tak věděla Ífa…"

Při vyslovení jména Maeviny mrtvé matky se vzduch v místnosti zatetelil vlnou bolesti. Otec sklopil oči a upřel je na havraní brk. Nikdy se nezlobil, vždy byl k okolnímu světu vlídný jako poklidná hladina jezera, avšak jeho následující slova nezapřela odhodlání. „Řekl jsem inspektorům, že chci dál zůstat skriptomantem. Souhlasili, pokud čas od času převezmu výuku. Nesmírně se mi tím ulevilo a doufal jsem, že i vy to uvítáte."

Prateta se zatvářila nasupeně. „Nemůžu říct, že pociťuji úlevu, Jonathane, ale dejme tomu, že gratuluji," vyhrkla a odpochodovala.

Otec se obrátil k Maeve. „Tetu neposlouchej. Kvůli skriptomancii bych se vzdal všeho, drahoušku, všeho kromě tebe. Až ty jednou přijdeš na to, co ráda děláš, musíš se toho držet zuby nehty a nenechat si to vzít." Na důkaz toho mu zvláčněly inkoustem

potřísněné prsty a přejely po zubatém pergamenu. Maeve se ještě chvíli dívala, jak píše, dokud jí neztěžkla víčka a neusnula s hlavou na jeho prsou. Probudila se až druhý den a už od rána doufala, že otec večer zase přijde.

Jenže ten den shořely Psané dveře. Ten den zůstal uvězněný v Naopakii.

To se stalo před sedmi lety. Maeve skončila v sirotčinci Svatých ztracených a následně pobývala v omšelých mansardách Pošmournova a šla z jedné příležitostné práce do druhé. Bezpečnostní pravidla: nikde se nezdržet příliš dlouho; nikdy nezapřádat hovory, které nebude možné snadno utnout; nikdy nemluvit s nikým mimo práci. To všechno proto, aby utajila svou totožnost – totožnost svého otce. Pravidla se snadno dodržovala, vyjma jednoho případu, kdy ji kluk z práce pozval, ať s ním jde posedět do hospůdky v sousedství. Měl jasně modré oči a úsměv, z něhož se jí svíralo srdce. Přesto ho odmítla a druhý den v práci skončila.

Obrátila se čelem k šedavému oceánu. Obloha tmavla zlověstnými mraky, jako když tenkou obálkou prosakuje pečetní vosk. Do padesáti minut, ne-li dřív, se přižene bouřka.

Vytáhla z kapsy právě doručený dopis a přejela prstem poslední řádek.

Starý přítel.

Ten přítel se nejspíš dopustil chyby, když jí ten dopis poslal.

Ale možná že ne.

Maeve si hryzala spodní ret a zvažovala možnosti. Dopis pravděpodobně lhal a ona udělá líp, když na něj zapomene. Jenže už ho dostala, tak jak by na něj mohla zapomenout?

Kdyby ten neznámý pisatel otcovu nevinu mohl dokázat, všechno by se obrátilo k lepšímu. Páni, úplně by jí to změnilo život.

Na okamžik zatajila dech a zkusila si představit, *co kdyby…* Co kdyby toho starého přítele vypátrala? Co kdyby zjistila, že dopis nelže? Co kdyby to pověděla ostatním? Z odpovědí se jí zatočila

hlava a ona najednou věděla, že si s tím člověkem musí stůj co stůj promluvit. Ať už je to kdokoli.

Strčila dopis do kapsy a zamířila svižným krokem zpátky do města. A už za chvilku stála na Hlavní třídě před černou poštovní schránkou s emblémem holuba s brkem ve spárech.

Stejných poštovních schránek byly v Geomancii tisíce. Kdysi bývaly žluté jako sluníčko a vyjímaly se na nich iniciály GPS čili Geomancijská poštovní služba. Poté, co shořely Psané dveře, najali firmu s kbelíky černé barvy a proměnili je v ty malé děsivé rakve, jimiž byly dnes.

Pod holubem stálo sedm strohých slov:

Před vhozením dopisu je třeba uhradit poštovné.

Vrzly dveře.

Z Heryneckého hokynářství vyšla žena středního věku se štůskem dopisů v ruce. Maeve o krok ustoupila a sledovala ji, jak vhazuje jeden po druhém do schránky. Pak odkvačila.

Maeve nakoukla do obchodu.

Všetečná paní Findlayová přerovnávala mýdla na holení vystavená v krabici na pultu vedle veliké cedule s cenami poštovného. Čtyři šilinky za poslání obyčejného dopisu nebylo nic světoborného, ovšem pověřit kurýra Pošty Jindekde, aby nějaký opatřil magickou vpiskou, stálo celé jmění, jeden halion.

Naše nabídka zvláštních dopisních kouzel je široká, stálo na ceduli. *S použitím skriptomancie mohou naši kurýři vtisknout vašemu dopisu cit, který milovaná osoba při jeho čtení pocítí, mohou mu propůjčit vůni, kterou adresát ucítí, anebo vzpomínky, které dopis vyvolá.*

Následovaly řádky psané velice drobným písmem. Maeve zamžourala, ale takhle zvenku je nedokázala přečíst. Počkala, až paní Findlayová zajde dozadu, a vklouzla dovnitř.

V obchodě to vonělo citronádou a svěžestí mýdla. Maeve se protáhla kolem svazečků kuchyňských bylin k zrcadlové vitríně s léčivými čarosondami. Tato zvláštní udělátka ve formě hůlky, dodávaná v krabičkách s květinovými ornamentálními motivy,

údajně vyzařovala tajuplnou magii a slibovala vyléčit vše, počínaje ženskou hysterií až po záchvat trudnomyslnosti.

Byla to lež. Otec často lamentoval, že čarosondy jsou švindl určený k tomu, aby z pověrčivých lidí tahal peníze. Magie samozřejmě existovala. Tato neviditelná všudypřítomná síla byla jako vzduch – a *jen* skriptomanti ji dokázali ovládnout. Kouzlili za pomoci psaní, čemuž ovšem předcházelo rozsáhlé studium, během něhož se cvičili v krasopisu inkoustem ze zvláštních pigmentů. Žádnými hůlkami při tom nemávali.

Maeve přelétla pohledem prodejní pult. Paní Findlayová vystrčila hlavu a Maeve se honem přikrčila a zakryla si rukou pusu.

„To jsi ty, Islo?“ zavolala paní Findlayová. „Co tady u všech všudy děláš tak brzy?“

Maeve zvažovala, že se dá na útěk, jenže potřebovala odpovědi. Rozhlédla se a honem popadla jedno mýdlo z krabice. „Došlo mi mýdlo,“ prohlásila a přistoupila s ním k pultu.

Paní Findlayová svraštila obočí. „Ty si chceš koupit mýdlo na holení?“

Bylo to tak. Světle fialová dámská mýdla, která tak krásně voněla, stála víc, než si Maeve mohla v tuto chvíli dovolit.

„Je to na psa,“ vyhrkla Maeve, vytáhla z kapsy šilink, položila ho na pult a doufala, že to bude stačit.

Paní Findlayová si šilink vzala. „Potřebuješ ještě něco, zlatíčko?“

Maeve zaváhala. „Nevíte, jak by se dal najít pisatel anonymního dopisu?“

„Proč? Ty jsi dostala jeden z těch starých dopisů?“ Předklonila se. „To pan Krásnohlídek rád uslyší. Pořád si o tebe dělá starost – že jsi tak sama.“

To neměli ti dva klevetivci nic lepšího na práci než ve volném čase přetřásat její osamocenost?

„Můžu ten dopis vidět?“ natáhla nakonec paní Findlayová ruku.

Maeve zahlédla koutkem oka cíp černého pláště. Venku stál kurýr Pošty Jindekde a vyprazdňoval poštovní schránku do sedlové brašny. Ten by Maeve zodpověděl její otázky desetkrát líp než nějaká paní Findlayová. Zavřel schránku a jal se odcházet. Na konci ulice odbočil za roh.

„Islo, neutíkej!" křičela paní Findlayová na Maeve, ale ta už vyběhla ze dveří obchodu. Hnala se ulicí a rozhlížela se na všechny strany. Kam se jen poděl?

Když se otočila kolem dokola, uviděla ho před podivnými černými dveřmi vznášejícími se třicet čísel nad zemí hned vedle herynecké apatyky. Nikdy předtím podobné dveře neviděla. To jsou jistě ty zvláštní dveře pro kurýry, došlo jí. Takové, které je vmžiku přenesou přímo na Kolomazné nádraží na severním konci Pošmournova.

Dveře, jimiž mohl projít jen *on*.

„Stůjte!" vykřikla Maeve do skučení větru, jenže kurýr byl v polovině ulice a nemohl ji slyšet. Vzala mýdlo, zvedla ruku a vší silou jím vrhla ve snaze trefit zeď vedle mladíka, aby přilákala jeho pozornost. Zasáhla ho přímo zezadu do hlavy.

Dobrý bože.

Maeve se rozeběhla k němu, přeskakujíc cestou kaluže. Vzápětí – zatímco stála a opírala se rukama o kolena – si uvědomila, jak strašně nenávidí běhání. S pohledem upřeným na ohavné přezky kurýrových drahých bot se odhodlávala pohlédnout muži do tváře. „Jste v pořádku?" zeptala se zadýchaně.

„Ano, jsem. Tedy v rámci možností někoho, kdo právě unikl pokusu o vraždu kusem mýdla," odvětil bezvýrazně.

Maeve samými rozpaky zrudla. Zprvu zvažovala, že se mu omluví, ale pak si to rozmyslela; kdyby se přiznala, těžko mohla očekávat, že jí pomůže.

„Viděla jsem to," řekla místo toho. „Trestuhodný čin."

Kurýr dlouhou chvíli nic neříkal. „Chcete říct, že jste jen *viděla*, jak po mně někdo hodil mýdlo?"

„Ano." Maeve sesbírala veškerou odvahu a pohlédla své oběti do očí: byl to vysoký mladý muž, ne víc než dvacet. Těžká víčka, schovaná za tlustými kulatými brýlemi posazenými nakřivo, měl ztmavlá nedostatkem spánku.

Narovnal si brýle a povytáhl tmavé obočí. „Zajímavé. Přísahal bych, že krátce předtím, než mě to mýdlo zasáhlo, jsem slyšel vykřiknout nějakou zoufalou *ženu*."

Takže ji tedy slyšel. A přece se ani neohlédl?

„Ano, to jsem byla já. Vykřikla jsem, protože jsem potřebovala vaši pomoc. Jenže pak se zčistajasna objevil nějaký muž a hodil po vás to mýdlo. A hned utekl." Pokrčila rameny. „Obávám se, že jsem si ho nestačila pořádně prohlédnout."

Kurýr ji zpražil pronikavým pohledem, posunul si brýle a setřel něco, co Maeve zprvu považovala za pihy. Nebyly to však pihy – byly to skvrny od inkoustu. Další mu zdobily vestu s mosaznými knoflíky, vykukující zpod pláště.

Byl špinavý. Možná mu to mýdlo radši měla nabídnout než ho po něm hodit.

„Nuže, co tak důležitého jste měla na srdci, že se za mnou ženete ulicí?" zeptal se, nepřestávaje si mnout hlavu.

Sáhla si zvenčí na kapsu. „Dostala jsem dopis od někoho, kdo žije v Geomancii," vyhrkla, než si stačila uvědomit, že *starý přítel* mohl klidně pracovat pro Poštu Jindekde. Její otec právě tam tehdy bydlel. Jenže proč by to nezmínil? Maeve nad tím přestala dumat. „Je to jeden z těch starých dopisů z doby před sedmi léty, jenže odesílatel jaksi neuvedl jméno. A já s ním naléhavě potřebuju mluvit."

„A vy si myslíte, že vám můžu nějak pomoci?"

„Jste přece kurýr Pošty Jindekde, či ne?" Byli i jiní doručovatelé, žádní však nenosili černé pláště ani nevyprazdňovali schránky se znakem holuba.

„Ano, hádám, že ano." Dlouze si povzdychl. „Tak se tedy na ten váš záhadný dopis podíváme."

„To rozhodně ne." Kdyby mu dopis ukázala, zjistil by její skutečné křestní jméno, a to ona nesměla nikdy nikomu prozradit. „Nechala jsem ho doma."

„Ach, tím se to ale poněkud komplikuje, víte?" Na okamžik se zamyslel. „Obávám se, že ani s tím dopisem v ruce toho pro vás nebudu moci příliš mnoho udělat." Obrátil se směrem ke dveřím. „Už bych měl jít. Mám před sebou perný den."

Odchází? Ale to přece nemůže – ještě ne.

„Počkejte," zvolala a pozorně se na něho zadívala. Pod těmi skvrnami od inkoustu byl téměř pohledný – široký obličej a trochu velký nos, což mohlo působit i půvabně, kdyby ho napadlo se umýt. Kéž by se bývala narodila s osobním kouzlem, které by jí pomohlo vytáhnout z něj informace. Avšak z pouhého pomyšlení na to, že s někým koketuje, se jí udělalo nevolno. Měla ale přece za ušima. To proto se dostala až sem. „Říkal jste, že toho pro mě nemůžete udělat *příliš mnoho*."

„Ano, vím, že jsem to říkal. A?"

„To ale znamená, že *něco* byste udělat mohl."

Ušklíbl se.

„Jak se dá najít odesílatel anonymního dopisu? Prosím. Musím to vědět."

Zatahal se za pramen hnědých vlasů, které zoufale potřebovaly ostříhat. „Takový pisatel, který nezanechal jméno, by se možná dal najít s pomocí grafionu."

Takže by stačilo nechat zhotovit grafion? Dá-li dohromady všechny své peníze, bude mít něco málo přes halion. Víc si na cestu na jih nenašetřila. Přesto by to beze všeho obětovala, jen aby se dozvěděla jméno *starého přítele*. Zalovila v tašce. „Počkejte, vyndám si peníze."

„Ale ne. Asi jsme si nerozuměli."

Prudce zvedla hlavu. „Jak to?"

„Těch, kteří by ovládali skriptomancii na potřebné úrovni, je jen málo. A inspektoři Jindekde nevpisují grafiony na zakázku.

Navíc si nejsem jistý, jestli nějaký takový grafion vůbec existuje. Říkal jsem *možná*."

„A je tedy ještě jiný způsob, jak odesílatele vypátrat?"

Přejel si palcem po spodním rtu. „Ve starých záznamech by mohlo být uvedeno, kdo zaplatil poštovné, ale těžko se v nich hledá."

„V záznamech?" Maeve přistoupila o krok blíž. „A jak to v nich tedy najdu?"

„Obávám se, že to vy nemůžete. Kdybyste byla kurýr a měla přístup do..." Sjel pohledem ze stokrát přišívaných knoflíků, které tak tak držely Maevin těsný kabát zapnutý, k prodřenému lemu u rukávů.

Maeve bezděčně sevřela ruce. Od pohledu byla oblečená jako levná pracovní síla, ne jako studentka drahé soukromé školy, kde se učí krasopis s příslibem zářné kariéry u Pošty Jindekde. Vždyť ona si nemohla dovolit ani psací brk pro leváky.

Muselo mu to dojít, protože svraštil obočí. „Zapomeňte, že jsem to říkal. Získat přístup k těmto záznamům je dnes nesmírně obtížné." Zamžoural do houstnoucích mraků. „Jémine. Brzy bude pršet a já mám zbrusu nové boty. Byla by škoda v nich šlápnout do louže."

„Ale přece prší pořád. Já jen –"

„Hodně štěstí s tím vaším dopisem a tak vůbec." Otevřel dveře pro kurýry a prošel jimi.

„Počkejte, prosím," vyhrkla Maeve, ale dveře se tiše zavřely. Jejich klika zmizela i s dveřmi, než po ní stačila natáhnout ruku.

Akorát narazila do ledové kamenné zdi.

✷

Když Maeve vstoupila do obchodu, pan Krásnohlídek právě obsluhoval nějaké zákazníky. Zamířila rovnou do zadní místnosti. Chvilku se přehrabovala v odpadkovém koši a použitých pijácích, až našla včerejší noviny. Měly na sobě skvrny od kávy. Nalistovala

zadní stranu a začala zběžně pročítat *Zpravodaj poštmistra*, dokud nenarazila na dlouhý odstavec, který touto dobou každoročně otiskovali: vypisovali přijímací řízení na nové kurýry. Zájemci z řad studentů písařství se měli dostavit sedmého září s osvědčením o završení studia do zkušební místnosti.

Zbýval necelý týden.

Bylo nespravedlivé, že k přijetí bylo nutné mít ukončené písařské vzdělání. Všechny kurzy, o nichž Maeve věděla, byly nesmyslně drahé. Pár jich sice platilo město, jenže od té doby, co shořely Psané dveře a lidé zjistili, že jediný způsob, jak cestovat mezi světy, je stát se kurýrem, se čekací lhůty vyšplhaly na několik let.

Povznesla se nad své pocity a dál četla, že zkoušku lze podstoupit jen do dvou let po ukončení semináře, později příležitost zaniká – nařízení ministerstva. Školených mistrů skriptomancie měli jen určitý počet a nechtěli plýtvat místem na někoho, komu by kariéru zmařil vyšší věk.

Zdálo se, že hlavními požadavky byly peníze, mládí a náruživá záliba v psaní. Maeve splňovala druhé dva, ten první mohla úspěšně předstírat, stačilo se správně obléci a chovat se povýšeně.

Mohlo by to klapnout. Až na to, že neměla osvědčení o završení studia na písařské škole.

Maeve přistoupila k vysoké komodě se zásuvkami plnými pijáků, nad níž v zaprášeném rámu visela jistá listina. Osvědčení pana Krásnohlídka o završení studia na obchodní škole. Bylo psané ručně, v zápatí opatřené několika razítky, která mohla Maeve s použitím písařských potřeb, jež tu měla k dispozici, snadno za pár dní padělat.

Nebude trvat dlouho a bude mít vlastní osvědčení – o završení studia na písařské škole někde hodně daleko.

Maeve se vrátila k novinám a rychle dočetla odstavec až do konce. Nad posledním řádkem se zamračila.

Všichni přijatí se okamžitě přesunou na Poštu Jindekde, kde zahájí roční studium skriptomancie nezbytné k doručování dopisů.

Představa, jak se učí skriptomancii, v duchu vyvolala obraz otce, shrbeného u starého kuchyňského stolu nad zápisníkem.

Zhluboka se nadechla nosem. Možná že skriptomancie byla nutné zlo. Kdyby ji přijali na studia, získala by přístup k záznamům a mohla by vypátrat *starého přítele*. Alespoň ten kurýr to tvrdil.

Zatímco si kousala kůžičku okolo nehtu, přemýšlela, jak to provede. Posledních sedm let ji naučilo dokonale skrývat svou totožnost. Po událostech v Naopakii všechny noviny psaly, že zahynula spolu se svým otcem a pratetou Agátou. Většina otcových kolegů skriptomantů nejspíš pracovala pro Jindekde, jenže ona nikoho z nich neznala. I kdyby některý z nich tehdy zahlédl její zažloutlou fotografii, již otec nosíval v náprsní kapse kabátu, po tak dlouhé době by ji nepoznal; bývala vyžle s pohublým obličejem a přistřiženými vlasy, které jí Agáta česala do ohavných loken připomínajících prasečí ocásky.

Nepoddajný cop jí s léty vyšisoval do rzivě oranžového odstínu přezrálého pomeranče. Boky a tváře se jí zakulatily a čelo pokrylo pihami, které mělo na svědomí slunce opírající se do heryneckých útesů, na nichž sedala dlouhé hodiny bez klobouku a psala si deník.

Holčičku s lokýnkami odvál čas. Posledních osm měsíců byla Maeve Islou Skalskou. Čemu uškodí, když si na ni bude hrát ještě o pár týdnů déle? Za falešné doklady slušně zaplatila, o těch nikdo pochybovat nebude.

Bylo to dokonalé, až na to, že se bude muset ucházet o místo učednice té zpropadené skriptomancie.

Alespoň že psát uměla. To byla její největší přednost. A pak ještě to, že poznala, kdy je čas utéct.

Přečetla si oznámení poštmistra podruhé. Potřetí. Počtvrté. Pak si otevřela deník a nahoru na stránku připsala:

Došlo ke změně plánu.

3

Vrátila jízdenku na vlak a z peněz, které dostala zpátky, si pořídila zbrusu novou sukni, halenku z druhé ruky a k tomu elegantní pouzdro z naolejované hověziny, které naplnila prošlými inkousty a použitými psacími brky z odpadkového koše pana Krásnohlídka. Ráno v den zkoušek se při svitu svíčky oblékla. Vložila milostný dopis do obálky k tomu anonymnímu a oba zastrčila do kapsy své nové sukně. Pak vzala kufr a zabouchla za sebou dveře bytu. Tím uzavřela další z kapitol svého života, k nimž se již nemínila vracet.

Nejbližší zkušební místnost byla hodinu pěšky úzkými klikatými uličkami Pošmournova. Když se jí nad hlavou objevily budovy univerzity – postavené před staletími, krátce po vytvoření Psaných dveří a založení Pošmournovské univerzity –, rozbušilo se jí srdce. Rovněž univerzita kdysi zasahovala do všech tří známých světů.

Na kampusu v Mohylsku se vyučovaly pouze přírodní a aplikované vědy, zatímco v Geomancii se pěstovala jazykověda a lingvistické obory.

Když shořely Psané dveře, Geomancijská univerzita narychlo zřídila chybějící katedry, aby mohla působit dál jako nezávislá vysoká škola, přesto Maeve všude, kam se podívala, vnímala dlouhou historii jazykových věd. To ony pozvedly zdejší zapadlé město, takže kdysi ubohé vývěsní štíty obchodů byly

nyní chloubou písmomalířství a známkou vybraného slohu. Kalamářství byla na každém rohu. Dokonce i domy měly odstín pergamenu, podtržený černou a bílou barvou okenních rámů a dveří. Opíraly se nebezpečně jeden o druhý, jako by je postavil mimoděk někdo, kdo tráví všechen čas s nosem zabořeným do knížky.

To Pošmournov v Naopakii působil dočista jinak. Tam se kdysi pěstovaly všechny ostatní humanitní vědy a tamější čtvrti se do sebe vpíjely jako akvarel, samé umění a poezie a hudba – a to všechno bylo teď pryč.

Maeve setřela zatoulanou slzu, rozmrzelá, že myslí na Naopakii teď, když ji čeká přijímací zkouška. Přidala do kroku. Než došla k Miříkovému paláci, snesla se hustá mlha. Nejjižněji umístěná zkušební místnost se nacházela ve velkolepé budově s posluchárnami, která vypadala jako katedrála a sídlila v ní fakulta rétoriky. Na štěrkové příjezdové cestě stál dobře tucet černých kočárů s holubím znakem Jindekde, přichystaných patrně na to, aby odvezly přijaté uchazeče do jejich nového domova.

Maeve se protáhla kolem několika prvních z nich a prudce zastavila kvůli jakémusi mumraji.

Před hlavním vchodem se mačkal dav protestujících. Muži a ženy v prostých zimnících a doma šitých sukních a kalhotách mávali transparenty s odvážnými nápisy volajícími po větším počtu přijatých, po změně ministerského nařízení. Hlavní vchod střežili tři konstáblové ve strohých šedých kabátcích.

Maeve se pozorně rozhlédla, jinudy však cesta dovnitř nevedla. Prsty nahmatala dopisy v kapse a zhluboka se nadechla.

S brašnou plnou psacích potřeb zvednutou k pasu se protlačila k nejbližšímu konstáblovi, což byl urostlý chlapík s kůží na krku podrážděnou od holení, takže nehezky kontrastovala se zdobeným límcem.

Obrátil se čelem k Maeve a ona si připadala, že jí je zase jedenáct a přes prsty ji švihá rákoska ředitelky sirotčince Svatých

ztracených, slečny Zezámkové. *Už nikdy nikomu neříkej, kdo ve skutečnosti jsi, holka jedna hloupá! A od strážníků se drž co možná nejdál.*

„Jestli jste přišla složit zkoušky, musím vidět vaše doklady," pronesl konstábl. Maeve ze sebe nedokázala vypravit ani slovo, konstábl vystrčil bradu. „Jste v pořádku, slečno?"

Tak k tomu měla opravdu daleko, přesto však vytáhla průkaz vystavený na jméno Isla Skalská a spolu s ním osvědčení o završení studia, které tak pečlivě padělala podle dokladu pana Krásnohlídka. Vypadalo dokonale úředně, ona však přesto měla srdce až v krku, když si je strážný prohlížel.

Dával si věru na čas.

„Já se taky potřebuju dostat dovnitř," ozval se kdosi. Do popředí se protlačila starší paní v obnošeném tvídovém kabátě, odstrčila Maeve a zamávala koženým pouzdrem. „Tady jsou moje papíry, pane."

Konstábl si od ženy vzal pouzdro a rychle prolistoval jeho obsah. „To jsou nájemní smlouvy?"

„Ano," přisvědčila paní a zvedla bledou bradu. „Jak ráčíte vidět. Napsaný stejně krasopisně, jako se to vyučuje v semináři. Dovolte mi to zkusit," žadonila.

„Budete muset ustoupit," pronesl dozor.

„Ale moje matka a sestra jsou v Mohylsku. *Prosím.*"

Strážný s unaveným povzdechem vrátil Maeve papíry. „Vy můžete jít," řekl a ona se protáhla kolem něho. Muž se pak otočil na ženu v tvídu. „Zato vy–"

Maeve rychle vklouzla dovnitř, takže neslyšela zbytek věty.

Jakmile se za ní zavřely dveře, s úlevou se o ně opřela a otřela si hřbetem rukavičky pot. S úžasem v očích se rozhlížela po velkolepé vstupní síni. Mladíci v kloboucích z voskovaného plátna a na míru šitých sakách si povídali se ženami v padnoucích blůzkách a nabíraných sukních. Tolik lidí a téměř všichni měli kufříky a přes ruku přehozené svrchníky.

Maeve si to rychle spočítala. Zkušebních místností bylo několik. Většina uchazečů se mezi kurýry Jindekde nedostane. Ti, kteří sítem neprojdou, se patrně stanou právníky či univerzitními profesory, dost možná nebudou dělat vůbec nic; rodinné majetky jim zajistí, že když nebudou chtít, nebudou muset hnout prstem.

Žena s nájemními smlouvami správně měla dostat příležitost.

Stranou postávali zájemci oblečení podobně jako demonstranti venku, patrně tedy ti, kterým školné uhradilo město.

Přímo vedle Maeve stála dívka v broskvově růžovém čepci. Působila mile.

„To máme všichni čekat tady, než nás předvolají k písemné zkoušce?" zeptala se jí Maeve.

„Ach ano, ovšem. Myslím, že již brzy zavolají další skupinu," odvětila a ukázala na dvoukřídlové dveře vzadu, nad nimiž visela cedule s nápisem ZKUŠEBNÍ MÍSTNOST. Dívka se ovívala listinami s velice úředně vyhlížejícími razítky, která se v ničem nepodobala těm z Maeviných padělků.

„Co to máte za papíry?" zeptala se Maeve.

„Myslíte tyhle transkripty? Ty jsme si měli přinést, abychom jim je mohli ukázat."

„Transkripty?"

„Přepisy výsledků z písařské školy," upřesnila slečna, a když uviděla, jak se Maeve tváří, její úsměv poněkud povadl. „Ale nebojte, přihlížejí ještě k dalším věcem. Ze všeho nejdůležitější bude písemná zkouška."

Když skončila, Maeve se s omluvou odebrala na nejbližší toaletu a zamkla se na záchodě. S rukou opřenou o umyvadlo si stáhla rukavičky a opláchla si obličej.

Proč jen nepomyslela na transkripty výsledků?

„Jsi žalostně pod úrovní," pronesla k odrazu v zrcadle. Připadala si jako nedovzdělaná nána.

Prodala jízdenku, aby se dostala až sem. Přece to nevzdá. Určitě existoval ještě jiný způsob, jak odsud odjet v jednom z těch černých kočárů vyrovnaných podél příjezdové cesty.

Maeve se zařekla, že nějaký způsob najde, a s tím odhodláním vyšla z toalety. Prošla vstupní síní a ocitla se v rušném studentském salonu s plápolajícími krby a koženými klubovkami. Pár lidí mělo na klíně černé desky s ražbou v podobě holuba s korálkovýma očima.

„Promiňte," přistoupila Maeve k jednomu takovému mladíkovi, který se hrbil nad deskami. Kysele se na ni podíval. Ukázala na desky. „K čemu je tohle?"

„To vám dají, když složíte zkoušku. Abyste si založila své transkripty a oznámení o přijetí a další dokumenty, které jste si přinesla."

Odložil desky a vytáhl si zápisník a lahvičku světle modrého inkoustu.

Ten odstín Maeve znala. Jmenoval se Havraní slzy a dovážel se ze zalesněného ostrova Gol kousek od jižního pobřeží. Lahvička takového inkoustu stála dvacet osm šilinků; pan Krásnohlídek ji zapřísahal, že jestli nějakou rozbije, tak ji uškrtí.

„To je krásná barva," poznamenala.

Mladík svraštil obočí. „Ani ne, došla mi ale lampová čerň a tohle byl jediný inkoust, který jsem našel. Na pergamenu není moc dobře čitelný."

Protože Havraní slzy se nechávaly schnout na sluníčku; jedině tak získaly sytě safírový odstín.

Napsal pár slov a posypal je práškem ze sépiové kosti, který ovšem inkoust *zesvětluje*. Dobrý bože, vůbec neměl ponětí, co dělá!

Skriptomancie vyžaduje odbornou znalost písařského náčiní. Musíš být chodící encyklopedie inkoustů a pigmentů, slyšela od otce tolikrát, že by to ani nespočítala.

Maeve se pomalu otočila kolem dokola a přelétla pohledem lidi svého věku – mladé muže a ženy vybavené neuvěřitelně drahým

vzděláním. O inkoustech toho patrně věděla víc než řada z nich a jistě toho v životě i přinejmenším stejně tolik napsala.

Kolem prošla mladá žena se záplavou měděných vlasů podtočených nad ptačími ramínky. Svezla se do klubovky, nervózně tisknouc černé desky. Na první pohled by si ji leckdo mohl splést s Maeve, měly totiž stejnou barvu pleti i vlasů. Té ženě nechybělo dokonce ani mateřské znaménko na horním rtu. Maeve zavřela oči a představila si sebe na jejím místě, jak sedí s černými deskami plnými listin na klíně.

V duchu tu hříšnou myšlenku převracela. Kdyby se s tou slečnou dokázala vyměnit, měla by všechno, co chtěla.

Ale to ne. Maeve věděla, kolik tohle studium pro všechny uchazeče tady znamená – zvlášť pro ty, jejichž příbuzní uvízli v Mohylsku, na druhé straně spálených Psaných dveří. Nemohla někoho připravit o možnost shledat se s dlouho ztracenou rodinou. Byla to děsivá představa. Ani nevěděla, jak by se o takovou věc měla pokusit.

Po chvilce přemýšlení nicméně dospěla k jistému závěru, jak by se to dalo uskutečnit. V hlavě se jí zrodil plán, jak si promluvit se svou dvojnicí a položit jí pár otázek, než učiní rozhodnutí, kterého by mohla litovat.

Maeve se zamyšleně hryzala do rtu.

Když teď odejde, bude trvat týdny, než zase našetří na jízdenku na vlak. A jestli se najednou vrátí do práce, bude se pan Krásnohlídek vyptávat. Krom toho se vrátit stejně nechtěla. To pomyšlení bylo příjemné asi jako tříska za nehtem.

Rychle se přesunula do jakési prázdné místnosti a otevřela svůj starý kufr. V něm spočívalo pouzdro z hověziny a vedle něj šaty na převlečení.

Svlékla si plášť a složila ho do kufru, pak vytáhla deník a přejela prstem po kožených deskách. Kufr zastrčila pod jakýsi příborník a s deníkem v ruce zamířila k místu, kde seděla ona zrzka. Svíral se jí žaludek.

Ukázalo se, že dívka není o moc mladší než Maeve. Zpod dlouhé zřasené sukně jí koukaly nohy ve žlutých punčochách. Žmoulala si ušní lalůček, na němž se jí houpala náušnice s perlou, která musela stát celé jmění.

Na podlaze vedle ní spočívaly černé desky.

„Promiňte, prosím vás." Maeve rozevřela deník a přejela prstem v rukavičce po prázdné stránce. „Jste právě přijatá uchazečka Neve Bairdová?"

Pronesla to jméno pomalu, jako by ho četla poprvé.

Žena si dlouze povzdychla. „Obávám se, že vás zklamu. Jsem Eilidh Hillová." Mluvila uhlazeným, avšak pohrdavým hlasem.

Maeve přikývla a zabodla prst na konec stránky. Důrazně. „Ano. Slečna *Eilidh* Hillová. Tady vás mám." Zaklapla deník a usmála se. „Vezměte si všechny věci a pojďte se mnou."

„Teď hned?"

„Samozřejmě," odtušila Maeve, aniž jí dala příležitost něco namítnout. Zabralo to. Eilidh ji následovala a společně došly k příborníku, pod kterým Maeve nechala své věci.

„Co to má znamenat?" zeptala se Eilidh.

„Jsem slečna Erskinová, inspektorka-čekatelka Pošty Jindekde." Maeve zvedla bradu a nasadila přezíravý výraz ředitelky Zezámkové.

Eilidh se ušklíbla. „Ale vždyť jste tak… mladá."

„Je to problém?" Maeve vypjala prsa na znamení bohorovného klidu.

„Ne. Ovšemže ne. Nechtěla jsem vás –"

„To je pořádku. Potřebuji s vámi mluvit, protože jsem obdržela jisté informace od našich zkoušejících. Důvěrné informace. A z toho důvodu – než vám povím víc – bych se potřebovala znovu podívat na vaše papíry," pronesla Maeve nanejvýš přesvědčivě.

Byla v tom vážně dobrá. Pořád nevěděla, jestli se má stydět, nebo radovat, že jí to tak jde.

Eilidh zalovila v kožené aktovce a vytáhla geomancijské doklady. Podle nich bylo Eilidh *Pretorii* Hillové sedmnáct let a pocházela ze Žebravé Hory, což byla vesnička úplně dole na jihu. „Přijela jste sama?“

Eilidh zdráhavě přikývla. „Matka mne doprovodila polovinu cesty vlakem Geomancií a jela by i dál, nebýt mého mladšího bratra. Někdy je vážně na obtíž.“ V očích se jí zaleskly slzy, které osušila krajkovou rukavičkou.

Její rodiče možná měli peněz jako želez, ale po dceři se jim bezpečně bude stýskat. Patrně nebude takový prohřešek, když jim Maeve společně strávené chvíle o něco prodlouží.

Opatrně odložila průkaz na příborník, vytáhla si deník a z koženého pouzdra několik papírů. Ty položila na Eilidhiny doklady, na úhlednou hromádku. „Ještě budu potřebovat vaše desky s dopisem o přijetí a transkripty.“

Eilidh uchopila desky hubenými prsty, na okamžik si je přitiskla na břicho a pak je poslušně odevzdala.

Měly tenké stříbrné orámování. Maeve je pootevřela a přelétla očima dopis, který vlastnoručně napsal jeden z inspektorů, jistý Éamon Mordvidle. Blahopřál v něm Eilidh k přijetí na základě úspěšného složení písemné zkoušky a připojil též pokyny k odjezdu do školy, především pak údaj, že kočáry budou vypraveny přesně v jedenáct hodin z Kolomazného náměstí. Eilidh měla před cestou předložit vozkovi tento dopis a další dokumenty, což jí mělo zajistit místo ve voze. Žádné další instrukce tam nebyly.

Maeve přihodila dopis na rozrůstající se hromádku na příborníku a s pocitem mírné nevolnosti si zamnula studené ruce. Teď byla ta chvíle. Jestli měla svůj plán zdárně završit, musela to provést nyní. Nebo nikdy.

„Tak co se děje?“ dožadovala se Eilidh rozechvělým hlasem.

„Je to, obávám se, poněkud mrzuté. Vím, že cesta z Žebravé Hory musela být úmorná, a proto je pro mě tak *těžké* vám tuto politováníhodnou zprávu sdělit. Leč pověřili mě…“

Eilidh pootevřela ústa. „Politováníhodnou?“

„Bojím se, že ano,“ usmála se posmutněle Maeve. „Stala se chyba, vinou které jsme nedopatřením přijali více uchazečů, než kolik můžeme přijmout. A mě požádali, abych tuto nešťastnou novinu tlumočila těm několika málo nešťastníkům. A vy jste první z nich.“

„Chcete říct, že mě ke studiu nepřijali?“ Eilidh měla slzy na krajíčku.

Maeve se zajíkla. „Máte někoho z rodiny v Mohylsku?“

Eilidh zakroutila hlavou. „Má rodina měla štěstí. Všichni jsou dole na jihu.“

Díkybohu za to.

„Tak se s nimi alespoň zase brzy uvidíte. A protože je to takové nemilé nedorozumění, rádi bychom, abyste se k přijímací zkoušce dostavila i příští rok na podzim.“

Snad to není proti pravidlům, pomyslela si Maeve. Eilidh stráví rok s rodinou a pak dostane druhou šanci. A Maeve mezitím pronikne do Jindekde. Získají tím vlastně obě.

Maeve už se chtěla začít loučit, když tu ji ještě něco napadlo. Kdyby byl na Poště Jindekde na studiích někdo, kdo Eilidh znal, mohlo by se přijít na to, že Maeve lže. „Je tu někdo z vašeho písařského semináře, komu bychom měli dát vědět?“ zeptala se proto.

„Letos jsem od nás jediná, kdo se vydal na sever.“

„A co vloni?“

„To nevím.“

„A předloni?“

„Z těch ročníků jsem se s nikým nepřátelila.“

Ale vybavili by si vás? Maeve už se málem zeptala, ale vyslovit tu otázku nahlas by mohlo působit trochu divně. Už tak trval ten rozhovor příliš dlouho.

Prolistovala hromádku papírů na stole, jeden vytáhla, přehnula a podala Eilidh. „Vaše doklady.“

Eilidh si ho strčila do tašky, aniž si všimla, že je to průkaz totožnosti Isly Skalské. Její zůstal zahrabaný v hromádce na příborníku.

Sklonila se, že zvedne desky s dopisem o přijetí, ale Maeve ji zarazila. „Tohle si musím vzít a zapečetit."

„Ale co mé transkripty?"

„Založíme je a použijí se příště. Nebojte, postarám se o to."

Eilidh přikývla a dlouze se zadívala na podlahu. Když konečně zvedla oči, Maeve poskočilo srdce.

Dívčin spodní ret se chvěl. Na tvářích se jí leskly slzy.

„Copak je, má milá?" Maeve ji vzala za ruku.

„Matka mi zaplatila jízdenku na vlak a já – těch šest halionů, co mi dala na zpáteční cestu… utratila jsem je včera za nákupy." Zčervenaly jí tváře.

„*Šest* halionů?" Utratit za cokoli tolik peněz bylo opovrženíhodné.

„Myslela jsem, že mě přijmou," popotahovala Eilidh a Maeve se musela hodně snažit, aby se znechuceně neušklíbla. „Takže teď nemám peníze na cestu domů. Mohu požádat někoho z Jindekde, aby dal vědět matce?"

K čertu s tím. „To jsem ale, málem bych na to zapomněla! Každému, koho takto odmítneme, samozřejmě cestu domů proplatíme."

Maeve zalovila v kufru a honem vtiskla Eilidh do dlaně svoji peněženku, než si to stačí rozmyslet. Zlobila se sama na sebe. Byly to všechny její peníze.

Eilidh se zmohla na úsměv a odešla se všemi Maevinými úsporami.

4

Maeve našla liduprázdnou chodbu ve druhém poschodí Miříkového paláce a několik dlouhých minut tam zůstala schovaná, pročítajíc Eilidhiny dokumenty. Bylo tam ale tolik informací, že by to vydalo na román, a ona beztak nemohla odtrhnout oči od okna – od konstáblů dole pod nimi. Sotva se vzdálili, spěchala ven. Postavila se k živému plotu, mokrému od husté mlhy, a upřela oči na řadu kočárů Pošty Jindekde. Záhy se k ní připojili mladí muži a ženy, pomalu se trousili ven s černými deskami v rukách. Zapískala píšťala a na prostranství se objevili vozkové v livrejích a kurýři Jindekde v černých pláštích.

Hluboký hlas zvolal: „Postavte se do řady a připravte si dokumenty!“

Maeve se postavila na samý konec řady, v jedné ruce své věci, ve druhé Eilidhiny desky, a doufala, že bude mít čas se vzpamatovat. Jenže když přišla na řadu, zbýval už jen jediný povoz.

Zkusila podat Eilidhiny desky kurýrovi na kozlíku, ale ten jen zvedl ruku. „Vy se mnou nejedete.“

Sevřel se jí žaludek. „Promiňte?“

„Tenhle poslední kočár je můj vlastní a já víc než osm lidí nevozím.“ Ukázal na drožku, k jejímuž zamženému oknu se tiskly dvě postavy a uprostřed za nimi se kupil stoh zavazadel.

Byla téměř plná.

Maeve se opět vrátil vzduch do plic.

Kurýr pohlédl na hodinky a zamžoural do husté mlhy, viděl však sotva pár kroků před sebe. „Má přijet ještě jeden kočár. Měl by tu být každou chvíli. Nebude vám vadit, když tu na něj počkáte sama, slečno? K Poště Jindekde to jsou dvě hodiny cesty na sever a já bych rád vyrazil, než se dá do deště."

Jelikož neměla příliš na vybranou, přikývla. Když kočár odjel, kopala chvíli do kamínků a bedlivě poslouchala, zda neuslyší dupot koňských kopyt či rachocení kol, ale neslyšela nic. Minuty plynuly. Maeve dostala strach, že ten poslední kočár propásla, a vydala se proto po příjezdové cestě dolů. Mlha se jí lepila na kotníky. Zvedla ruku a zakmitala prsty, pobavená pohledem na to, jak mizí v mlze a zase se z ní vynořují.

Zaskřípěl štěrk. Zarazila se.

„Haló?" zavolala. Za okamžik se překvapivě blízko ní ozval klapot kopyt. Otočila se kolem dokola, pátrajíc v mlze.

Kdosi křikl: „Pozor!"

Nad Maeve se vzepjal obrovský černý kůň zapřažený do kočáru. Zapotácela se, ztratila rovnováhu a upadla. Narazila při tom hlavou do země, až štěrk zarachotil. Na spánku ucítila bolest.

Vozka jediným plavným pohybem seskočil z kozlíku. Když k ní přiklekl, vše kolem zahalila čerň jeho pláště. Mlha způsobila, že muž vypadal jako duch. Maeve si chvíli nebyla jistá, jestli je to skutečnost, nebo sen, popřípadě zda nevstoupila do života po životě. Víčka se jí zachvěla a rty pootevřely v pokusu něco říci, bylo to však, jako by jí ústa zalil voskem.

V pravém uchu ucítila cosi teplého a mokrého.

Cizinec zvedl oči k obloze a zamumlal něco, co připomínalo kletbu. Když opět stočil pohled dolů k Maeve, vypadal… podrážděně. Jako by mu tím, že ji *jeho* pekelný kůň div neušlapal, způsobila obrovskou nepříjemnost.

„Skákat pod kola přijíždějícího kočáru je neblahý zvyk, se kterým byste měla okamžitě přestat," prohlásil.

Skákat? „Ale já neskákala."

„Nedomnívám se, že jste ve stavu, abyste se mnou diskutovala o významu sloves."

Zamžourala a rozeznala obrýlený obličej, v mlze přízračný, a hlavu pokrytou oříškově hnědými mokrými vlasy, které zplihle visely kolem bledých uší. Kontrast mezi jeho vlasy a ušima jí připomněl lampovou čerň inkoustu na zbrusu novém pergamenu.

Vzepřela se do sedu a svět se zakymácel. Zabolela ji hlava.

Muž se na ni pozorně zadíval a přimhouřil oči. „Myslím, že už jsme se viděli."

To vskutku ano.

Byl to ten kurýr Jindekde, po kterém hodila mýdlo.

Obrýlený, roztržitý mladík se slabostí pro ostudně drahou obuv, popsala ho v deníku krátce poté.

Dnes měl skvrny od inkoustu na bradě, nikoli na tvářích jako posledně.

„Vy jste ta dívka z Herynku, která mě zdržela, takže mě dostihla bouřka a já si zničil jedny velice dobré boty."

Maeve potlačila vzrůstající paniku. „Byla jsem v Herynku jen *na návštěvě*," upřesnila pro případ, že by zjistil, že Žebravá Hora je daleko na jihu.

Rychle si v duchu přehrála jejich předešlou rozmluvu. Nevzpomínala si, že by mu o dopisu byla řekla něco konkrétního, co by prozradilo její totožnost. Měla na sobě sice pracovní oděv, ale to už nějak vysvětlí.

Jeho oblečení bylo nicméně stále stejně potřísněné od inkoustu, jak si pamatovala. Na rukavicích měl skvrny od odstínů Stříbro s kovovým leskem a Měď, další pak na plášti. Kde bral tu drzost obviňovat ji, že mu zničila boty?!

Odhodil sedlovou brašnu, z níž se na příjezdovou cestu vysypaly navlhlé knihy a papíry. Nevšímal si toho však a přistoupil k ní. „Můžete vstát?"

Nebyla si zcela jistá. Se zajíkavým nádechem se zvedla a postavila se na vratké nohy.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Pošta Jindekde.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.